ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ MARCO DARMON της 23ης Απριλίου 1986 *

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

1. Τα μέλη της επιτροπής προσωπικού ενός κοινοτικού οργάνου εξακολουθούν να ασκούν την εντολή τους μέχρι τη λήξη της όταν, εκλεγμένα για να εκπροσωπούν τους υπαλλήλους μιας ορισμένης κατηγορίας, ενός κλάδου ή που διέπονται από ένα ορισμένο καθεστώς, διορίζονται κατά τη διάρκεια της θητείας τους σε διαφορετική κατηγορία ή κλάδο ή μεταβάλλουν καθεστώς; Υπό την επιφύλαξη του παραδεκτού της προσφυγής, αυτό είναι το πρόβλημα που το Δικαστήριο πρέπει να επιλύσει στην παρούσα υπόθεση.

Προσληφθείσα στην Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή (στο εξής: ΟΚΕ) την 1η Μαρτίου 1977 ως τοπική υπάλληλος, η Licata εξελέγη την 21η Απριλίου 1983 στην επιτροπή προσωπικού του κοινοτικού αυτού οργάνου ως μόνος εκπρόσωπος των υπαλλήλων που διέπονται από το καθεστώς που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού.

Μετά την επιτυχή συμμετοχή της στις εξετάσεις ενός διαγωνισμού για την πρόσληψη υπαλλήλων, διορίστηκε στις 22 Δεκεμβρίου 1983 μόνιμος υπάλληλος στην κατηγορία D. Η νέα αυτή κατάσταση — μετάβαση της ενδιαφερομένης από το καθεστώς που εφαρμόζεται στο λοιπό προσωπικό σ' αυτό που διέπει τους μόνιμους υπαλλήλους των Κοινοτήτων — οδήγησε την επιτροπή προσωπικού να εγείρει, από το Μάρτιο του 1984, το πρόβλημα κατά πόσο η Licata αντιπροσώπευε την κατηγορία των μη μονίμων υπαλλήλων.

Με έγγραφο της 2ας Μαΐου 1984, η επιτροπή προσωπικού, συμμορφούμενη με τη γνωμοδότηση της νομικής υπηρεσίας της ΟΚΕ, από την οποία η διοίκηση ζήτησε να γνωμοδοτήσει επί του σημείου αυτού, ζήτησε από τη γενική γραμματεία του κοινοτικού οργάνου να προσαρμόσει την απόφαση 1896/75 Α, της 28ης Ιουλίου 1975, περί των διατάξεων ως προς τη σύνθεση και τον τρόπο λειτουργίας της επιτροπής προσωπικού. Εξάλλου, η επιτροπή πληροφόρησε το γενικό γραμματέα για την πρόθεσή της να οργανώσει αναπληρωματικές εκλογές προκειμένου να αντικατασταθεί η Licata.

Σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 1, εδάφιο 1, του παραρτήματος ΙΙ του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων, το άρθρο 5, εδάφιο 2, της αποφάσεως 1896/75 Α ορίζει ότι τα μέλη της επιτροπής προσωπικού εκλέγονται κανονικά για δύο έτη αλλά η περίοδος αυτή μπορεί να μεταβληθεί από το κοινοτικό όργανο, ουδέποτε όμως μπορεί να είναι κατώτερη του έτους. Η ίδια διάταξη διευκρινίζει εξάλλου ότι

« Η θητεία μέλους της επιτροπής λήγει επίσης σε περίπτωση οικειοθελούς παραιτήσεως ή εξόδου από την υπηρεσία. »

Η επέλευση του ενός ή του άλλου από τα ενδεχόμενα αυτά αρκεί επομένως για να τεθεί πρόωρο τέρμα στη θητεία του εκπροσώπου, ανεξάρτητα από τη διανυθείσα μέχρι τότε θητεία.

Αναφερόμενος ρητά στις « προτάσεις τροποποιήσεως της επιτροπής προσωπικού » και στηριζόμενος σε « λόγους σαφήνειας και ασφάλειας του δικαίου », ο πρόεδρος της ΟΚΕ με την απόφαση 173/84 Α της 7ης Μαΐου 1984 τροποποίησε τις διατάξεις του προαναφερόμενου άρθρου 5, εδάφιο 2, θεσπίζοντας ότι

« Η θητεία μέλους της επιτροπής προσωπικού λήγει επίσης σε περίπτωση οικειοθελούς παραιτήσεως, οριστικής εξόδου από την υπη-

* Μετάφραση από τα γαλλικά.

ρεσία ή *μεταβάσεως σε άλλη κατηγορία, κλάδο ή καθεστώς σε περίπτωση που παύει να εξασφαλίζεται η αντιπροσωπευτικότητα της επιτροπής προσωπικού, όπως περιγράφεται στο άρθρο 3.* »

Πάντως, κατόπιν συσκέψεως με τους αντιπροσώπους της Union syndicale, που έγινε στις 16 Μαΐου του ίδιου έτους, η διοίκηση, λαμβάνοντας υπόψη τις επικρίσεις που διατύπωσε η οργάνωση αυτή, αποφάσισε να αναστείλει την εφαρμογή της εν λόγω αποφάσεως μέχρις ότου γνωμοδοτήσει εκ νέου η νομική υπηρεσία. Με υπηρεσιακό σημείωμα της 19ης Ιουνίου η τελευταία επιβεβαίωσε την πρώτη της γνωμοδότηση.

Στις 25 Ιουνίου, χωρίς να αναμένει περισσότερο, η επιτροπή προσωπικού αποφάσισε να εφαρμόσει την απόφαση 173/84 Α, αρνούμενη να λάβει υπόψη την ψήφο της προσφεύγουσας. Η επιτροπή προσωπικού πληροφόρησε σχετικά το γενικό γραμματέα στις 27 Ιουνίου.

Με την από 31 Ιουλίου 1984 απάντησή του, ο γενικός γραμματέας επιβεβαίωσε ρητά ότι η εφαρμογή της απόφασης 173/84 Α ανεστάλη μέχρι το Σεπτέμβριο.

Στις 9 Οκτωβρίου 1984 η επιτροπή προσωπικού συνεκάλεσε γενική συνέλευση προκειμένου να οργανώσει επαναληπτικές εκλογές. Με έγγραφο που απηύθυνε στις 11 Οκτωβρίου του ίδιου έτους στην επιτροπή προσωπικού (που είχε ως αντικείμενο την « αντιπροσωπευτικότητα της επιτροπής προσωπικού »), ο γενικός γραμματέας της ΟΚΕ διευκρίνισε ότι « η απόφαση 173/84 Α της 7ης Μαΐου (είχε) εκ νέου εφαρμογή ».

2. Στο πλαίσιο αυτό η Licata υπέβαλε στις 6 Νοεμβρίου 1984 στην ΟΚΕ διοικητική ένσταση κατά:

— της προαναφερόμενης απόφασης 173/84 Α,

— « της σιωπηρής αποφάσεως της διοίκησης να αποκλείσει την ενιστάμενη από την επιτροπή προσωπικού », εμποδίζοντάς την έτσι να ασκήσει την εντολή της.

Στηριζόμενη στις διατάξεις του άρθρου 91, παράγραφος 4, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, άσκησε, στις 14 Νοεμβρίου του ίδιου έτους,

— αφενός, προσφυγή με την οποία ζητεί από το Δικαστήριο να ακυρώσει:

  — το μέτρο που έλαβε η διοίκηση εμποδίζοντάς την να ασκήσει την εντολή της, « αποκλείοντάς την από την επιτροπή προσωπικού κατ' εφαρμογή της απόφασης 173/84 Α »,

  — « την απόφαση της Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής περί διεξαγωγής αναπληρωματικών εκλογών », προκειμένου να πληρωθεί η έδρα της προσφεύγουσας στην επιτροπή προσωπικού·

— αφετέρου, αίτηση λήψεως προσωρινών μέτρων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων με την οποία ζητεί να αναστα-λεί η εκτέλεση της απόφασης 173/84 Α.

Με Διάταξη της 11ης Δεκεμβρίου 1984, ο πρόεδρος του πρώτου τμήματος αποφάνθηκε:

« Εν αναμονή της εκδόσεως αποφάσεως επί της κυρίας υποθέσεως, αναστέλλει την εκτέλεση της αποφάσεως 173/84 Α του προέδρου της Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής της 7ης Μαΐου 1984, κατά το μέρος που εισάγει ως λόγο εκπτώσεως μέλους της επιτροπής προσωπικού τη μετάβαση σε άλλη κατηγορία, κλάδο ή καθεστώς. Αναστέλλεται επίσης η διενέργεια αναπληρωματικών εκλογών κατ' εφαρμογή της εν λόγω αποφάσεως. »

3. Η εξέταση της νομιμότητας της απόφασης 173/84 Α εξαρτάται από την εξέταση του παραδεκτού της προσφυγής, που αμφισβητεί το καθού κοινοτικό όργανο. Προς στήριξη αυτής της ένστασης απαραδέκτου, η ΟΚΕ προβάλλει ουσιαστικά τα ακόλουθα επιχειρήματα.

Πρώτον, θεωρεί ότι, ως αποτέλεσμα της Διάταξης κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων της 11ης Δεκεμβρίου 1984, η προσφυγή που άσκησε η Licata στερείται του λοιπού

κάθε αντικειμένου, εφόσον η διεξαγωγή αναπληρωματικών εκλογών έχει ανασταλεί, πράγμα που όχι μόνο δεν την εμπόδισε να ασκήσει την εντολή της, αλλά της επέτρεψε να την ασκήσει μέχρι την κανονική της λήξη. Επομένως, δεν έχει πλέον έννομο συμφέρον.

Εξάλλου, η καθού υποστηρίζει ότι τα αιτήματα της προσφυγής και εκείνα της διοικητικής ενστάσεως είναι διαφορετικά εφόσον το δεύτερο αίτημα της προσφυγής, το οποίο αφορά την απόφαση διεξαγωγής αναπληρωματικών εκλογών, δεν περιλαμβάνεται στη διοικητική ένσταση. Επομένως, η προσφεύγουσα δεν τήρησε την αρχή σύμφωνα με την οποία πριν από κάθε προσφυγή υπαλλήλου πρέπει να υποβάλλεται προηγούμενη διοικητική ένσταση, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 91 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης.

Τέλος, η ΟΚΕ παρατηρεί ότι η προσφεύγουσα δεν διασαφήνισε τη φύση της πράξης που της προκαλεί βλάβη, σημείο ενάρξεως των προθεσμιών του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης για την άσκηση προσφυγής. Δεν μπορεί να πρόκειται για την απόφαση 173/84 Α η οποία έχει κανονιστικό χαρακτήρα και, επομένως, δεν μπορεί να προσβληθεί μέσω ατομικής προσφυγής. Η μόνη απόφαση με την οποία εφαρμόζεται στην περίπτωση της το γενικό αυτό μέτρο είναι η απόφαση με την οποία η επιτροπή προσωπικού αρνήθηκε στις 25 Ιουνίου να υπολογίζει την ψήφο της προσφεύγουσας. Η σχετική διοικητική ένσταση είναι εκπρόθεσμη και, συνεπώς, η προσφυγή απαράδεκτη.

4. Κανένας από τους ανωτέρω λόγους απαραδέκτου που προέβαλε το καθού κοινοτικό όργανο δεν μπορεί να γίνει δεκτός.

Πρώτον, η προσφυγή που άσκησε η Licata δεν στερείται καθόλου αντικειμένου εφόσον, μέχρι σήμερα, η ενδιαφερόμενη εξακολουθεί να ασκεί την εντολή της, αφού οι ίδιες οι γενικές εκλογές που έπρεπε να τερματίσουν την εντολή αναβλήθηκαν με Διάταξη της 11ης Ιουνίου 1985 στην υπόθεση 146/85 R, Diezler και λοιποί (Συλλογή 1985, σ. 1805), μέχρις ότου το Δικαστήριο εκδώσει απόφαση στην τελευταία αυτή υπόθεση. Επομένως, το έννομο συμφέρον της προσφεύγουσας, πέραν του να είναι θεωρητικό, είναι γεγεννημένο και πραγματικό. Εν πάση περιπτώσει, εναπομένει το ζήτημα του διακανονισμού των δικαστικών εξόδων στην υπό κρίση υπόθεση το οποίο, και μόνο αυτό, μπορεί να δικαιολογήσει το έννομο συμφέρον της προσφεύγουσας.

Δεύτερον, καίτοι τα αιτήματα που υποβλήθηκαν με τη διοικητική ένσταση και με την προσφυγή δεν είναι ταυτόσημα, δεν πρόκειται παρά για τυπικές μόνο διαφορές. Έτσι, το πρώτο από τα αιτήματα του εισαγωγικού της δίκης δικογράφου — ακύρωση του μέτρου που εμποδίζει την προσφεύγουσα να ασκήσει την εντολή της « αποκλείοντάς την από την επιτροπή προσωπικού κατ' εφαρμογή της απόφασης 173/84 Α » — εμφανίζεται ως σύνθεση των δύο αιτημάτων που περιλαμβάνονται στη διοικητική ένσταση. Όσον αφορά το δεύτερο αίτημα, σχετικό με την απόφαση της ΟΚΕ να διενεργήσει αναπληρωματικές εκλογές, συνιστά την αναγκαία προέκτασή του. Για να επαναλάβω τη διατύπωση του γενικού εισαγγελέα Mancini στις προτάσεις του στην υποθεση 173/84, Rasmussen, υπάρχει « ουσιαστική συνέχεια » μεταξύ των αιτημάτων της διοικητικής ενστάσεως και των αιτημάτων της προσφυγής. Οι προβαλλόμενες διαφορές ως προς τη διατύπωση δεν φαίνονται αποφασιστικές, εφόσον τα αιτήματα της προσφυγής « δεν μεταβάλλουν ούτε την υπόθεση ούτε το αντικείμενο της διοικητικής ένστασης » (173/84, Rasmussen, απόφαση της 23ης Ιανουαρίου 1986, Συλλογή 1986, σ. 197, σκέψη 12).

Τελικά, το πρόβλημα του παραδεκτού πρέπει να εξεταστεί σε συνδυασμό με την πράξη που προσάπτεται στην ΟΚΕ, με την οποία εφαρμόζεται στην προσφεύγουσα η γενική απόφαση 173/84 Α. Σχετικά, η ΟΚΕ δεν μπορεί να υποστηρίξει σοβαρά ότι λόγω της ανεξαρτησίας της επιτροπής προσωπικού, οι αποφάσεις που λαμβάνει το όργανο αυτό επιβάλλονται χωρίς επιφύλαξη. Τα κοινοτικά θεσμικά όργανα έχουν την υποχρέωση να μεριμνούν για τη νομιμότητα όλων των αποφάσεων που

λαμβάνουν τα όργανα τα οποία εκλέγονται στους κόλπους τους. Με την απόφαση αρχής του Δικαστηρίου 54/75, De Dapper (Rec. 1976, σ. 1381), το Δικαστήριο, διερωτώμενο ακριβώς επί του ζητήματος αυτού επ' ευκαιρία διαφοράς που αφορούσε τις εκλογές στην επιτροπή προσωπικού, κατέληξε, κατόπιν εμπεριστατωμένης αναλύσεως των κρίσιμων διατάξεων του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων, στο ίδιο αυτό συμπέρασμα, υπογραμμίζοντας ότι

«Τα κοινοτικά όργανα όχι μόνο έχουν το δικαίωμα να παρεμβαίνουν αυτεπαγγέλτως σε περίπτωση κατά την οποία έχουν αμφιβολία ως προς τη νομιμότητα της εκλογής της επιτροπής προσωπικού, αλλά υποχρεούνται ακόμη να αποφαίνονται επί των σχετικών ενστάσεων που μπορούσαν να τους υποβληθούν στο πλαίσιο της διαδικασίας που ορίζουν τα άρθρα 90 και 91 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης» (54/75, που προαναφέρθηκε, σκέψη 23).

Το Δικαστήριο συνήγαγε «μια τέτοια ευθύνη» από τις διατάξεις του άρθρου 9, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, που επιφυλάσσουν σε κάθε κοινοτικό όργανο τη μέριμνα να προσδιορίζει «τη σύνθεση και τον τρόπο λειτουργίας» της επιτροπής προσωπικού και, γενικότερα, «την εξουσία οργανώσεως που (κάθε κοινοτικό όργανο) ασκεί στον τομέα της δικής του αρμοδιότητας και του καθήκοντός του να διασφαλίζει, στους υπαλλήλους του, τη δυνατότητα να εκλέγουν τους αντιπροσώπους τους με πλήρη ελευθερία και με σεβασμό των δημοκρατικών κανόνων» (54/75, που προαναφέρθηκε, σκέψη 22).

Πέρα από τις δίκες που προκύπτουν λόγω εκλογικών διαδικασιών, αυτές οι σκέψεις αρχής με οδηγούν στο να θεωρήσω ότι κάθε κοινοτικό όργανο έχει την υποχρέωση να ελέγχει τη νομιμότητα των πράξεων που αφορούν τόσο τη σύνθεση όσο και τη λειτουργία της επιτροπής προσωπικού. Πρόκειται εδώ, για κάθε υπάλληλο, για μια ουσιαστική εγγύηση εφόσον από αυτήν εξαρτάται ο δικαστικός έλεγχος.

Συγκεκριμένα — και αυτό επιβεβαιώθηκε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση — η ΟΚΕ, με το από 11 Οκτωβρίου 1984 έγγραφό της συγκεκριμενοποίησε γύρω από την ατομική κατάσταση που δημιουργήθηκε με τη μεταβολή του καθεστώτος της Licata την εφαρμογή της γενικής αποφάσεως 173/84 Α. Πράγματι, εκδήλωση της υποχρέωσής της να παρέμβει, το έγγραφο αυτό επαναφέρει σε ισχύ την προαναφερόμενη γενική απόφαση, η οποία είχε μέχρι τότε ανασταλεί. Κατά τρόπο οριστικό, η ΟΚΕ — δικαίως ή αδίκως, αυτό εμπίπτει στην εξέταση επί της ουσίας — με την ατομική αυτή απόφαση διαπίστωσε ότι η Licata δεν συγκέντρωνε πλέον τις προϋποθέσεις για να ασκεί την εντολή για την οποία είχε εκλεγεί, και επιβεβαίωσε την απόφαση με την οποία η επιτροπή προσωπικού, στις 9 Οκτωβρίου του ίδιου έτους, είχε κινήσει την εκλογική διαδικασία που απέβλεπε στην πλήρωση της έδρας της προσφεύγουσας, η οποία θεωρήθηκε κενή. Επομένως, η ατομική απόφαση που ελήφθη στις 11 Οκτωβρίου 1984 πρέπει να θεωρηθεί ως η βλαπτική πράξη που η προσφεύγουσα ζητεί να ακυρωθεί.

Συνεπώς, η διοικητική ένσταση και η προσφυγή έχουν, τόσο η μία όσο και η άλλη, ασκηθεί εντός των προθεσμιών που ορίζει ο κανονισμός υπηρεσιακής καταστάσεως και πρέπει να κριθούν παραδεκτές.

5. Επομένως, η προσφεύγουσα επιδιώκει, με την προβολή της ένστασης ελλείψεως νομιμότητας, να διαπιστώσει το Δικαστήριο το παράνομο της γενικής αποφάσεως 173/84 Α. Προς το σκοπό αυτό προβάλλει τρεις λόγους.

Με τον πρώτο λόγο προσάπτει στη διοίκηση ότι δεν ζήτησε τη γνώμη της επιτροπής προσωπικού, αντίθετα απ' ό,τι επιβάλλει το άρθρο 6 της απόφασης 1896/75 Α, πριν από τη λήψη της αμφισβητούμενης γενικής αποφάσεως. Επειδή η προσαρμογή αυτή οφείλεται σε πρωτοβουλία της ίδιας της επιτροπής προσωπικού, η προσφεύγουσα δεν επέμεινε στο λόγο αυτό, αλλά τον αντικατέστησε με ένα νέο τυπικό λόγο ακυρώσεως αντλούμενο από την έλλειψη διαβουλεύσεως της επιτροπής κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, κατά παράβα-

ση των διατάξεων του άρθρου 110 του κανονισμού. Χωρίς να εισέλθω στην αξιολόγηση του λόγου αυτού, αρκεί να παρατηρήσω ότι προβλήθηκε μόνο με την απάντηση, και πρέπει να κριθεί απαράδεκτος κατ' εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 42, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας.

Ο δεύτερος λόγος στηρίζεται στην παράβαση των διατάξεων του άρθρου 1, παράγραφος 4, του παραρτήματος ΙΙ του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, κατά το οποίο

« Η σύνθεση της επιτροπής προσωπικού πρέπει να είναι τέτοια ώστε να εξασφαλίζει την εκπροσώπηση όλων των κατηγοριών υπαλλήλων και όλων των κλάδων που προβλέπονται στο άρθρο 5 του κανονισμού, καθώς και των υπαλλήλων που αναφέρονται στο άρθρο 7, παράγραφος 1, του καθεστώτος που εφαρμόζεται στο λοιπό προσωπικό των Κοινοτήτων. »

Πράγματι, για την προσφεύγουσα η απόφαση 173/84 Α είναι αντίθετη προς τη ratio legis του κειμένου αυτού καθόσον επιβάλλει όπως η εκπροσώπηση όλων των υπαλλήλων ενός κοινοτικού οργάνου, ανεξάρτητα από την κατηγορία τους, το καθεστώς ή τον κλάδο στον οποίο ανήκουν, διατηρείται καθόλη τη διάρκεια της εντολής τους, ενώ κατά την προσφεύγουσα αυτό επιβαλλόταν μόνο κατά τη στιγμή της ανάληψης καθηκόντων της επιτροπής προσωπικού. Η προσφεύγουσα προσθέτει ότι η μετάβαση σε διαφορετική κατηγορία, καθεστώς ή κλάδο δεν αφαιρεί από τον εκλεγόμενο ούτε τη γνώση των ειδικών προβλημάτων των πρώην συναδέλφων του ούτε τους δεσμούς που εμπεδώθηκαν με τους τελευταίους αυτούς.

Τέλος, με τον τελευταίο λόγο ακυρώσεως, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι εφαρμόζοντας έναντι αυτής, αφού τη δημιούργησε, μια νέα προϋπόθεση λήξεως της εντολής, άγνωστη κατά τη στιγμή που αυτή είχε εκλεγεί μέλος της επιτροπής προσωπικού, η ΟΚΕ προέβη σε αναδρομική εφαρμογή της απόφασης 173/84 Α.

6. Οι δύο αυτοί λόγοι δεν επηρεάζουν τη νομιμότητα της απόφασης αυτής.

Όπως έκρινε το Δικαστήριο με την απόφαση De Dapper, η απαίτηση που θεσπίζει το άρθρο 1, παράγραφος 4, του παραρτήματος ΙΙ του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, αποβλέπει, όπως και η διάταξη περί του ποσοστού συμμετοχής στις εκλογές, να « εξασφαλίζει την αντιπροσωπευτικότητα της επιτροπής προσωπικού » (54/75, σκέψη 17), δηλαδή ενός οργάνου το οποίο, όπως διευκρίνισε το Δικαστήριο, « διαδραματίζει ρόλο μεγάλης σημασίας στη διοικητική λειτουργία των κοινοτικών οργάνων » με την τριπλή αποστολή που του ανατίθεται:

« να εκπροσωπεί τα συμφέροντα του προσωπικού στο κοινοτικό όργανο, ... εξασφαλίζει τη συνεχή επαφή μεταξύ του κοινοτικού οργάνου και του προσωπικού του και... συνεργάζεται έτσι για την καλή λειτουργία των υπηρεσιών » (54/75, που προαναφέρθηκε, σκέψεις 11 και 12).

Στο πλαίσιο της εξουσίας εσωτερικής οργανώσεως που του αναγνωρίζει το άρθρο 9, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, κάθε κοινοτικό όργανο, στους κόλπους του οποίου δημιουργείται επιτροπή προσωπικού, οφείλει συνεπώς να εξασφαλίζει την πλήρη αποτελεσματικότητα της αρχής της αντιπροσωπεύσεως που τίθεται κατά τον τρόπο αυτό. Όμως, η αντιπροσωπευτικότητα της επιτροπής προσωπικού προϋποθέτει κατ' ανάγκη, κατά την άποψή μου, ότι η εκπροσώπηση των υπαλλήλων κάθε κατηγορίας, κλάδου ή καθεστώτος εξασφαλίζεται από εκλεγμένους οι οποίοι προέρχονται από αυτούς και οι οποίοι εξακολουθούν να περιλαμβάνονται σ' αυτούς καθόλη τη διάρκεια της εντολής τους. Πράγματι, ανεξάρτητα από την καλή πίστη του εκλεγμένου μέλους από τους υπαλλήλους μιας κατηγορίας, μπορεί, σε περίπτωση μεταβάσεως σε άλλη κατηγορία, να αντιμετωπίσει συγκρούσεις συμφερόντων που φέρουν σε αντίθεση τους υπαλλήλους κάθε μιας από τις κατηγορίες αυτές. Δεν μπορεί να μη γίνει δεκτό, εκτός σε περίπτωση ελλείψεως

ρεαλισμού, ότι κάθε κατηγορία, κλάδος ή καθεστώς έχει ίδια συμφέροντα και αλληλεγγύη, κάποτε αντιμαχόμενα. Ακόμη και αν η επιτροπή προσωπικού αναλαμβάνει μια γενική αποστολή ενώπιον της διοικήσεως, τα μέλη της έχουν εκλεγεί για να εκπροσωπούν τους υπαλλήλους μιας κατηγορίας, ενός κλάδου ή ενός ορισμένου καθεστώτος. Πράγματι, πέρα από τα « οριζόντια » προβλήματα που αντιμετωπίζει το σύνολο του προσωπικού ενός κοινοτικού οργάνου, που θα έχουν να αντιμετωπίσουν στο πλαίσιο της εντολής τους, δεν πρέπει να παραβλέπονται τα « κάθετα » προβλήματα, που αφορούν τις δυσχέρειες που είναι συναφείς με την κατηγορία, τον κλάδο ή το καθεστώς που εκπροσωπούν, τα οποία είναι δυνατό να κληθούν να εξετάσουν στους κόλπους της επιτροπής προσωπικού. Υπό τις προϋποθέσεις αυτές, το ενδεχόμενο να βρεθεί ο εκπρόσωπος, ο οποίος δεν ανήκει πλέον στην κατηγορία, στον κλάδο ή στο καθεστώς των υπαλλήλων που τον έχουν εκλέξει, ενώπιον διαμάχης « κλαδικού » χαρακτήρα lato sensu δεν είναι καθόλου υποθετικό.

Εξάλλου, ο κανονισμός υπηρεσιακής κατάστασης έθεσε ρητά την αρχή της αντίστοιχης εκπροσωπήσεως όλων των κατηγοριών, κλάδων ή καθεστώτων, σχετικά με τη « *σύνθεση* » της επιτροπής προσωπικού. Έτσι, πέραν του να αποτελεί απλή προϋπόθεση εκλογιμότητας, η πλουραλιστική εκπροσώπηση, ως αρχή εξασφαλίζουσα την αντιπροσωπευτικότητα και επομένως την ίδια τη λειτουργία της επιτροπής προσωπικού, πρέπει όχι μόνο να διασφαλίζεται κατά την εκλογή της επιτροπής, αλλά ακόμη να επαληθεύεται για καθένα από τα μέλη της, καθόλη τη διάρκεια της θητείας τους, ώστε η σύνθεσή της να είναι ο πιστός αντικατοπτρισμός των διαφόρων κατηγοριών υπαλλήλων που συνθέτουν το κοινοτικό όργανο.

Ελλείψει εκουσίας παραιτήσεως της προσφεύγουσας, η ΟΚΕ είχε επομένως, στο πλαίσιο του καθήκοντος ελέγχου, την υποχρέωση, ενόψει της κατά τον κανονισμό υπηρεσιακής καταστάσεως αρχής της εκπροσώπησης που διέπει τη σύνθεση της επιτροπής προσωπικού, να συναγάγει τις συνέπειες από την κατάσταση που δημιουργήθηκε με το διορισμό της ως μονίμου υπαλλήλου. Το μέσο που επελέγη — γενικά μέτρα με τα οποία συμπληρώθηκε ο πίνακας των περιπτώσεων πρόωρης λήξεως της θητείας που περιλαμβάνεται στο άρθρο 5 της βασικής αποφάσεως 1896/75 Α, παρά απλό έγγραφο με το οποίο θα εκαλείτο η προσφεύγουσα και η επιτροπή προσωπικού να ενεργήσουν σύμφωνα με τον κανονισμό υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων — δεν μπορεί, κατά την άποψή μου, να έχει αποφασιστικό χαρακτήρα. Πρόκειται για μέτρο ερμηνευτικής και όχι κανονιστικής φύσεως που ελήφθη για να διασαφηνίσει αρχή του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης. Ως τέτοιο μέτρο στερείται κατ' ανάγκη αναδρομικού αποτελέσματος.

7. Για όλες αυτές τις σκέψεις, καταλήγω στο συμπέρασμα ότι το Δικαστήριο πρέπει:

— να κρίνει την παρούσα προσφυγή παραδεκτή,

— να την απορρίψει ως αβάσιμη,

— όσον αφορά τα δικαστικά έξοδα, περιλαμβανομένων και των εξόδων της διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων, να εφαρμόσει τις διατάξεις των άρθρων 69, παράγραφος 2, εδάφιο πρώτο, και 70 του κανονισμού διαδικασίας.